

DIARIO

DE OLOT

N.º 4146

Año 1

PERIODICO INDEPENDIENTE, DE AVISOS Y NOTICIAS

Núm. 24

Administración: Santo Tomás, 4
 Redacción: Clivillers, 22
 Talleres: San Bernardo, 2
 Teléfono n.º 232

Sábado, 21 Octubre de 1916

Suscripción Al mes. 1 pta.
 Núm. suelto, 0'05
 Anuncios, esquelás, remitidos, etc., a precios según tarifa.
 PAGOS POR ADELANTADO.

Les nostres Fires

Fou el Rei D. Jaume qui instituí les Fires de S. Lluc; aixís consta en el pergamí n.º 369 de l'Arxiu municipal d'Olot:

«Nos el rey D. Jaime etc. a instancia del venerable Abad del Monasterio de Ripoll, concedemos y ordenamos por nosotros y los nuestros perpetuamente, que en el pueblo de Olot se celebren ferias empezando el futuro día de S. Lucas; y en lo sucesivo todos los años empezarán el mismo día de S. Lucas continuando por espacio de los quince días siguientes...»

També consta en el mateix document la concessió d'altres quinze dies de fira que devien comensar el dia de Pentecostés, aixís com les garanties que's donaven a tots els concurrents a aquestes fires i a les seves mercaderies: la data del document es la dels idus de març de 1314 i fou donat en Lleida.

Mes endavant, en 28 Novembre de 1362 l'Abat de Ripoll, a qui li convenia extraordinàriament la prosperitat del poble d'Olot que era de la seva jurisdicció, concedí a n'els firetants que acudien cada any a les nostres fires l'especial exempció dels drets de mesures, lo qual consta en el pergamí n.º 103 del nostre arxiu, venint aquestos documents traduïts i abreuiats en el llibre de Don Esteve Paluzie Cantalozella.

En 1427, el dia del Ram, 15 de Març, un fort terratrèmol enderrocà per complet tot Olot; en un manuscrit antic d'entre les escriptures del compte de

Sarriera de Girona, hi ha una nota de Joan Torallas, ciutadà de Vic, escribà major de la real cúria de Girona que fa referència als terratrèmols de 1427 i 1428, en la qual consten les moltes desgracies personals del darrer moment sísmic en Castellfullit, Camprodon, S. Joan les Abadesses, etc., etc., en el del 1427 únicament a Olot varen haver-hi alguns morts: *moriren dita jornada en dit lloch de Olot quinze persones, è entre les altres una dona ab tres infants ab que fugia, y ab ella foren quatre, e morí deus lo Palau del dit lloch; era la dona muller de Jaime Arenys, texidor; è era filla den Conill de Ridaura: en los altres llochs moriren, pero no tants com a Olot».* (1)

Com a tradició, transcrita d'un manuscrit d'un tal Francesc Roca, que les desgracies personals havien de ser moltes més, i no fou així perquè casi tothom havia anat a presenciar la benedicció de les palmes, que aquell any, per insuficiència de l'Església Parroquial, s'havia anat a celebrar, contra llei, en el Puig del Roser, i d'aquí'l que cada any se fassi en dit Puig del Roser aquella cerimònia i festa religiosa. Si tantes havien de ser les desgracies d'aquell terratrèmol és just suposar que la població havia set enrunada tota o casi tota. Fou aleshores quant el Rei D. Alonso, en València, als 30 setembre de 1427 fa-

(1) Únicament es diferenta la fetxa del terratrèmol que diu 15 de Maig en comptes de 15 de Març probablement per equivocació.

entà la reedificació del poble de Olot, i com sigui que per fugir de la jurisdicció del Abat de Ripoll les noves construccions se feten als voltants de l'Església Parroquial de S. Esteve, l'abat portés qüestions amb dit abat de Ripoll, volguent posar les coses en net i salvar la pèrdua que amb el terratrèmol s'havia sofert del privilegi del Rei D. Jaume concedint les fires de S. Lluc els veïns acudiren a la superioritat i'l Rei D. Alonso, en Tirol, i en 15 Desembre del mateix any otorgà novament, a instància dels olotins, les fires de S. Lluc, amb les mateixes prerogatives, franquícies i garanties del seu antecessor el Rei Don Jaume, quina nova concessió consta en el pergamí n.º 370 del nostre Arxiu Municipal i junt amb l'altre document darrerament citat en el llibre de privilegis del comú d'Olot.

Les fires de S. Lluc se celebren doncs d'ensá de sis sigles i dos anys, i es llástima que en 1914 passés desapercbut el seu sisé centenari, lo qual podrà ser motiu d'una extraordinària commemoració amb la que se'ls hi podfa haver donat potser un nou impuls i haver conseguit que tornessin a ser una remembrança de la seva solemnitat en aquells temps en que duraven quinze dies.

L'article de l'altre dia de l'amic Llovera va portarme a la memòria aquestes notes que tenia col·leccionades de força temps, i al publicar-les avui voldria que l'amic no les prengüés per rectificació sinó com a complement del seu treball.

